

— СУЧАСНА ГОСТРОСЮЖЕТНА ПРОЗА —

Володимир
ЄШКІЛЄВ

ФАРЕНГО

Книга 2

ГНІЗДО

Харків
«Фоліо»
2018

Частина I
ЦІЛОВАНІ ВОГНЕМ

1

*Карантинна станція «Манджу-II»
на орбіті планети Сельви (ЗКВ106:2),
в системі зірки Ахернар (Альфа Ерідана).
26 квадрарія 417 року Ери Відновлення.*

3

З висоти вісімсот кілометрів вирва північного полярного урагану здавалась капелюхом велетенського старого гриба. Ураган бушував на Сельві вже кілька століть. Його брат-близнюк — такий самий нестихаючий атмосферний вихор — кружляв над південним полюсом планети. Штормові вітри від полярних ураганів спускалися аж до шістдесятих широт планети, а каравани хмар, народжені вихорами, іноді добігали до екватора. Вони несли до тропіків холодні дощі, які проливалися над неозорими болотами, що оточували Озеро Кларта і жилили вологою екваторіальні джунглі, яким планета була забов'язана своєю загальноприйнятою назвою. Першопрохідці назвали її Аль-Крансом, намагаючись таким чином увічнити ім'я капітана, корабель якого першим досягнув системи Ахернара. Проте та первісна назва не прижилася. Тепер ім'ям героя-зорельотника називалися лише найвищі на Сельві гори. За лічені хвилини їхні хребти і вулканічні кальдери мали з'явитись на оглядових екранах карантинної станції.

Ксенобіологові Зак-Заку це видовище вже набридло. Коли сім стандартних років тому, після закінчення університету, він прибув

сюди для проходження практики, панорама тридцятикілометрових кам'яних списів, оточених перламутровими комірами хмар, зачарувала й навіть наснажувала до писання віршів. Тоді він навмисно приходив до оглядового екрана та спостерігав за вершинами Аль-Крансу з орбітальної висоти. Наближені приладами, вони знову й знову насувались на нього — величні і небезпечні. Якби тоді хтось сказав Зак-Закові, що він насолоджуватиметься цим видовищем довше кількох місяців, що його сельвійська практика перетвориться спочатку на постійну роботу, потім на глухий кут його кар'єри й, зрештою, на прокляття, він, радше за все, розсміявся б.

Зак-Зак почув за спиною кроки.

— Вони висловили бажання з тобою поспілкуватися, — в голосі Норти він відчув суміш зацікавлення і легкої заздрості. Після років спільного мешкання в тісному просторі станції він добре вивчив тутешніх старожилів й навчився розпізнавати складові їхніх емоційних коктейлів.

— Ти їх вже бачила? — він знав, що Норта так само відчуває його неспокій, і не намагався його приховати.

— Так, — жінка кінчиками пальців торкнулась його плеча; її обличчя спохмурніло.

Зак-Зак спіймав себе на тому, що вияв її почуттів — дружній доторк — викликає в нього роздратування. Навіть якщо цей вияв щирий. «Невдаха співчуває невдасі», — констатував він і запитав у Норти:

— Вони на правду вміють читати думки?

— Я нічого такого не відчула.

— Авжеж...

Цієї миті офіційний сигнал виклику досягнув його внутрішнього комунікатора. Диспетчер карантинної станції запропонував ксенобіологові другого кваліфікаційного класу Циланові Зак-Заку пройти до кімнати номер дванадцять у дослідницькому блоці «С» для співбесіди з повноважними представницями планети Піфії. Ксенобіолог подумки підтвердив, що отримав запрошення. Ментальний

сенсор комунікатора вловив його думку-згоду, перетворив її на словоформу і відправив диспетчерові. Норта посміхнулась Заку на знак підтримки. Він змусив себе відповісти доречним розтягуванням лицевих м'язів.

Вже входячи до осьового коридору блоку «С», Зак-Зак подумки зауважив, що за всі сім років роботи на Сельві він ніколи не був у дванадцятій кімнаті дослідницької частини станції «Манджу-II». Хоча кімната знаходилась поряд з лабораторією, якою він керував, та з боксами, де зберігались біологічні матеріали, зібрані експедиціями на поверхні планети. Бувало, що за стандартний день¹ він десятки разів проходив повз дванадцятку кімнату. Її вхідний люк перекреслювала діагональна яскраво-червона смуга. Вона попереджала, що дана частина залюдненого простору станції належить до виключної компетенції імперської Служби Запобігання. З нею контактували науковці-керівники, котрі мали вищі від Зак-Закових кваліфікаційні категорії і допуски. Й не можна було сказати, щоби така відстороненість від справ таємної канцелярії сильно засмучувала ксенобіолога.

Він на мить зупинився перед люком з червоною смугою, потім торкнувся сенсора — і захисна мембрана зникла. Кімната за нею виявилась суцільною «червоною зоною». Себто приміщенням, захищеним силовими полями від усіх видів прослуховування і ментальних впливів. Ксенобіолог бував у подібних приміщеннях перед університетськими випускними іспитами. Тоді вербувальники Зоряного Флоту проводили з ним довгі виснажливі співбесіди. Він ледве відбився від контракту з військовими. Спогади, які виринули з його пам'яті на порозі «червоної зони», не були приємними.

З низької канапи назустріч Зак-Заку підвелася струнка жінка з вузьким обличчям і блакитно-сірими очима. Ще одна представ-

¹ Стандартний день відповідає одному обертові навколо вісі планети Землі (ОКА01:3).

ниця планети Піфії, майже дівчинка, не відривала очей від панелі оглядового екрана, де вже можна було роздивитись вершини скель-хмарочосів Аль-Кранса, відомих сельвістам під назвою Мечів Творіння. Юна піфійка граційно обернулася в бік гостя «червоної зони» й привітала його легким нахилом голови. Сіро-сріблясті комбінезони представниць Планети Жінок здалися Зак-Закові невиразними і простацькими, подібними до уніформи станційних службовців.

«Ось тобі й славнозвісні піфійські відьми!» — подумав ксенобіолог, який очікував побачити горбоносих стариць у червоних мантиях, прикрашених діадемами і золотими ланцюгами. Саме так зображали піфійських Знаючих у тих історичних і пригодницьких серіалах, які виробляли симуляторні студії на Випереджаючих платформах.

— Вітаємо тебе, докторе Зак-Зак! — мовила старша.

— Можна просто Зак, — дозволив ксенобіолог, шукаючи, де б присісти.

— Ти здивований нашим запрошенням? — запитала молодша, вказуючи Закові на крісло, яке наче вирросло з підлоги. — Сідай, у нас буде довга розмова.

— На цій станції є вчені, відомі в провідних університетах Землі й Аврелії, люди з науковими іменами і титулами. Я так подумав: не вже представниці Планети Жінок подолали десятки парсеків заради бесіди з пересічним ксенобіологом, який за сім років допрацювавсь лише до допуску «В»?

— Ти вважаєш себе невдахою? — запитала молодша.

— Почекай ставити запитання, Ді, — зупинила її старша піфійка. — Ми навіть не назвали себе, а це неввічливо. Мене, докторе, звати Преподобна сестра Сайкс, а мою колегу — сестра Дімера.

— Можна «Ді», — посміхнулась Дімера. Посмішка раптово змінила її обличчя. Воно стало відкрито-дитячим, готовим будь-якої миті й до веселого сміху, й до сліз. Так принаймні здалося ксенобіологові. Він сказав:

— Приємно познайомитися. Я не вважаю себе невдахою, сестро Ді. Я й є найсправжнісінький невдаха.

— ..?

— Я, Преподобні сестри, є одним із тих нещасних учених, які повстають проти усталеної думки наукової громади і не мають достатньо доказів, щоби належно відстояти своє переконання. Відповідно, наукова громада дякує таким, як я, загальним невизнанням і кпинами. А психологи підходять до мене й до таких, як я, зі стурбованим виглядом і кажуть: «Колего такий-то, у вас на цьому тижні знову зафіксована депресивна графіка емоційної матриці». Якщо таких учених не вважати за невдах, то за кого? За проклятих?

— Але ж ти на цій станції завідуєш цілою лабораторією, — зауважила Преподобна Сайкс.

— Тут, на Сельві, це скоріше нагадує завідування орбітальним складом біологічних матеріалів. Складування, сортування і зберігання взірців перед відправкою до наукових центрів Випереджаючих планет. Справжні корифеї сельвістики і керівники наукових шкіл очолюють експедиції і польові кампуси на поверхні планети. Я ж, якщо це, звісно, вас цікавить, не сходив на поверхню вже два стандартних роки. Моя наукова тема практично закрыта. Зрозуміло, офіційно її ніхто не закривав. Просто її не внесли до щорічного переліку заявок на ресурсне забезпечення. Ну й в усьому іншому також — повний ігнор інакомислячого ксенобіолога Зак-Зака.

— Тутешні «наукові боги» не вірять в існування чілімби? — чи то запитала, чи то ствердила Ді і, як здалося ксенобіологові, трішки почервоніла. Зак спіймав себе на тому, що йому коштує зусиль відірвати погляд від її величезних аквамаринових очей. Він припустив, що така його поведінка є неправильною, що старша за рангом і віком Сайкс може образитись на такий прояв неуваги, й примусив себе дивитись на чільну піфійку. Та зустріла його погляд. Очі Сайкс вже втратили той блакитний відблиск, котрий Зак зауважив першої миті їхнього знайомства. Тепер у них застигла незворушна і мерхна світло-сіра безмежність.